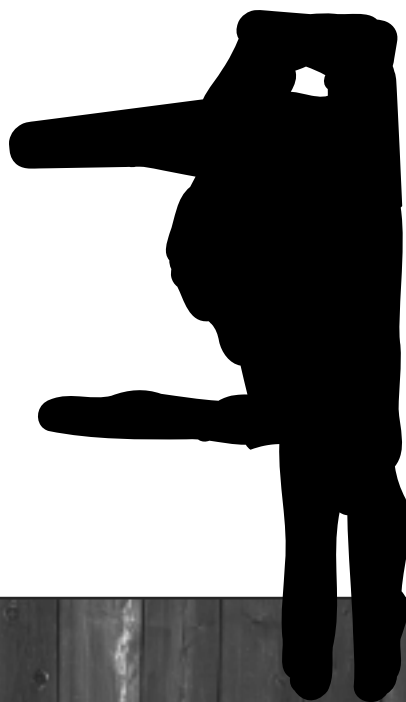

3.



Fabrika **SVITAVY**



DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

PONDĚLÍ 10. 6. 2024

ÚVODNÍK...



Cítíš to taky?

Červen, měsíc divadelních přehlídek. Pro nás dramatiky měsíc, kdy se svět přelévá z města do města, aby ožil onen duch a smysl dramatické výchovy. Již třetím rokem se sem společně vracíme, neboť touha po společném bytí u umění tvořeném dětmi je pro nás silnou motivací k pobytu tady ve Svitavách. Tento rok nemožl být výjimkou.

Přemýšlím nad otázkou, jak by se dal charakterizovat čichem takový Wölkcräv Prostějov, Jiráskův Hronov, Šrámkův Písek, Loutkářská Chrudim (tam bude nejspíše nejsilnější vůni lipové dřevu), Divadelní piknik Volyně a dalších přehlídek. Odpověď na tuto otázku necháme však na vás.

Kdybychom ale měli charakterizovat náš pobyt tady na Dětské scéně ve Svitavách vůní, popsali bychom ji asi jako vůni čerstvého pečiva. Rohlíky, koblížky, kváskový chléb, žitný chléb, škvarkový chléb. Ale nejen to. Každý den chodíme kolem místní pekárny, jejíž vůně se rozléhá po celém městě. U vůně pečiva to začíná, ale nekončí. Přes místní náměstí se mísí vůně tureckých tortil plněných masem, oregana z místní „italské pizzy do ruky“ a vůně perfektně vysmažené cibulky z čínských bister, neboť takových podniků je zde několik. Náměstí je jimi obleženo, takže když půjdete za vůni, hladem jistě neumřete. Vůni domácí kuchyně byste však jen těžko hledali. Škoda...

Když se však přesuneme do divadelních sálů, obklopí nás vůně jiné. Vůně nadměrného množství parfému, zápach potu diváka sedícího vedle nás či oděr vyduchaného množství čerstvého vzduchu.

Cítit našťestí nemusíme pouze nosem, ale i srdcem. Srdcem cítíme radost dětí existujících na jevišti, cítíme pýchu vedoucích nad hrajícími dětmi, cítíme štěstí z toho, že zde můžeme spolu být a sdílet zážitky a názory na dětské divadlo. Cítíme se tu příjemně. Tímto bychom rádi poděkovali všem, kteří se na přehlídce podílejí. Víme, že pořádat takový festival není žádná legrace. I proto velké DÍKY, že se díky vám cítíme fajn! Bez vaší práce a úsilí by tento festival nemohl existovat a my bychom nemohli zažívat tyto jedinečné chvíle.

Ta vložená energie a láska k dětskému divadlu a recitaci je v tomto festivalu opravdu cítit!

Pavel Šindelář a Jakub Kubíček

NA SLOVÍČKO S...

... EVOU KOLÁŘOVOU



Můžete se prosím představit? Co děláte a co děláte nejraději?

Jmenuji se Eva Kolářová, pracuji už pátým rokem jako úřední referent Střediska kulturních služeb města Svitavy. Začínala jsem dole na recepci, takže jsem se trochu vyšplhala nahoru do patra. A nejraději cestuju.

Na co máte v rámci Dětské scény čich?

Určitě jsme za tu dobu vyčichali dárky pro děti, ty taštičky se nám povedly.

Co Fabrika cítí během přehlídky a mimo ni?

Určitě cítí přítomnost dětí, Fabrika ožije. Děti jsou živější, než naši starší návštěvníci. Já mám totiž většinou převážně na starosti koncerty vážné hudby, takže to jsou úplně jiní diváci. Proto se mi i ta přehlídka líbí, protože to tu žije.

Je někdo komu byste dala do nosu?

Ne že bych chtěla dát někomu do nosu, to ne, spíš mě občas mrzí komunikace, která malinko vážne mezi námi a Prahou. To je ale způsobené vzdáleností mezi námi.

Co vám v rámci příprav na DS voní a naopak zapáchá?

Nejvíce mi voní spolupráce s dětmi, to je perfektní. Možná bych chtěla, aby se zapojovaly ještě víc, například skrze sociální síť. Víím, že to teď už trochu upadá, ale před covidem nám přispívali svými fotkami na Facebook. To mi přišlo, že bylo z jejich strany více prožití. My jsme tam zase třeba fotili potom to, co si kdo zapomněl. A co mi zapáchá? Nic mi tady nevádí, ale chtěla bych panu Hulákově ještě ulehčit a mohl by na nás přesměrovat ubytování a stravování seminaristů. To by se mohlo přesměrovat na nás.

Je něco, co by tady měli účastníci DS pocítit?

Měli by si to určitě užít, letos vyšlo i krásné počasí... Věřím, že se příští rok za námi vrátí!

Ptala se a zapsala Veronika Bíbová

... ALENOU KUNČÍKOVOU

Jak se ve Svitavách na 52. ročníku Dětské scény cítíte? A co tu cítíte?

Momentálně cítím dobrou kávu. A to podstatně. Na Dětskou scénu do Svitav se opakovaně vracím, protože se tady cítím velmi dobře. Důvodem je, že Svitavy mají velmi dobré podmínky pro pořádání takhle rozsáhlé akce. Pracovníci Střediska kulturních služeb města Svitavy v čele s panem ředitelem Mohrem jsou srdační, které to baví. Ti lidé tomu věnují čas. Ta organizace přehlídky dokonale šlape, a to především díky pracovníkům tohoto střediska, odborných pracovníkům NIPOSu a všem dobrovolníkům.

Jaký je Váš první zážitek, který jste tu ve Svitavách pocítila na vlastní kůži.

První zážitek se týká města Svitavy, konkrétně mě překvapilo kolik kulturních organizací a prostorů zde mají. Také mě překvapilo muzeum Esperanta v Ottendorferově domě či Muzeum praček. A pochopitelně i rodák, podle kterého byl natočen Schindlerův seznam. Město Svitavy je velice inspirativní.

A jakou cítíte úlohu Ministerstva kultury pro takovou přehlídku?

Ministerstvo se nestará pouze o finanční prostředky. Pod Ministerstvo kultury spadá Národní informační středisko pro kulturu, které řídí celý systém postupových přehlídek. Dětská scéna je jednou z nich. K těm ostatním patří Mladá scéna, Šrámkův Písek, Divadelní piknik Volyně, ale i Jiráskův Hronov. Ministerstvo podporuje více než 20 celostátní přehlídek různých druhů a žánrů.

Hlavně bez Dětské scény by nebyl Jiráskův Hronov. Právě tato přehlídka je inkubátorem pro budoucí umělce, ale i pro lidi, kteří mají pozitivní vztah k umění, kultuře, ale především k sobě navzájem.

A k tomu, aby konkrétně Dětská scéna mohla fungovat, je potřeba celý systém dramatických center, kroužků, ZUŠ, abychom se tady mohli setkávat a odehrát jednotlivá představení. A pochopitelně se to nemůže odehrát bez financování a naším úkolem je aby se v systému státní rozpočtu sehnaly prostředky na Dětskou scénu.

A poslední otázka. Jak by voněla Dětská scéna?

To by byla vanilka s karamellem.

K rozhovoru přičichl Pavel Skála



NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE A / JAK PRACOVAT S TÉMATEM PŘI TVORBĚ DĚTSKÉ INSCENACE



Lektorka Marica Šišková a její seminaristé mi dovolili nahlédnout do průběhu semináře. Na začátku proběhla rychlá reflexe, během které se seminaristé snažili pojmenovat témata nalezená ve včerejších inscenacích (*A vida!*, *ANGATAR*). Téma je totiž ústředním motivickým prvkem semináře. Co to ale „téma“ znamená? Na tuhle otázku si seminaristé pokoušeli odpovědět. „Téma je základní myšlenka tvaru.“ „Téma je myšlenkový (smyslový) obsah.“ „Téma je zpráva, proč se inscenace dělá.“ „Téma je mnohdy důležitější než forma.“

V semináři se během dopoledne pracovalo se čtyřmi rozmanitými texty. Po rozdělení do dvojic jsme dostali k přečtení první z nich, a to *Opravovna dětí* od Alexandry Salmela. Tento text vypráví příběh chlapce, který se choval nedokonale, proto jej rodiče vzali do opravovny dětí, kde jim bylo řečeno například, že jejich dítě je po záruce.

Měli jsme za úkol graficky ztvárnit četnost ústředního tématu napříč textem, tohle individuálně nalezené téma jsme si však nemohli vzájemně verbálně sdělit. Vzniklo tak několik grafů, které jsme se poté v celé skupině pokoušeli interpretovat. Hlavní myšlenku jsme tedy už mohli ostatním sdělit nahlas. Bylo podotknuto, že při práci s dětským/ studentským souborem je výhodné se téma nejdříve pokusit zachytit abstraktně, a pak se dostávat ke stále větší konkrétnosti. Konkrétnost však neznamená popisnost. Soubor ale musí vždy konkrétně vědět, co hraje a proč. Z jasně definovaného tématu pak můžeme přejít například k vyjádření symbolem, který tak nebude vyprázdněný.

Jako další jsme ve větších skupinách pracovali s textem *Příběh* od Erika Jakuba Grocha, který pojednává o člověku lhostejném vůči společnosti a jejím konvencím (například nechodí ani oblečený), jen tak chodí za nosem a ani si nevšimne, že vystoupal na vrchol strmé hory, ale protože... Dále text pokračoval začerněním. Ono „ale protože“ jsme si měli ve skupinkách dofabulovat sami. Potom, co jsme se shodli na jasném konci jsme tento náš konec rozehráli skrze živou hru ostatním. Osobně zatajení pointy vnímám jako inspirativní cvičení pro inscenační práci, které umožňuje rozvoj imaginace a pomáhá nalézat individuální tematický klíč, který otevírá nové možnosti interpretace.

Rozebírali jsme také pohádku *O třech prasátkách*, a to skrze další možnost nahlížení na text, které nám Marica nabídla. Na papír jsme si znázornili dramatický oblouk, na kterém jsme vyznačili pět klíčových bodů – bodů v podobě konkrétních replik. Bylo velmi zajímavé sledovat, kde se naše vrcholy pohádky shodovaly a kde naopak lišily. Stejným způsobem jsme pak analyzovali báseň nesoucí název *Báseňička do múky vysypané na stole z knihy Noha k nohe* od Viliama Klimáčka a Dezidéra Thóta. Všimli jsme si nuancí mezi rozbořením prozaického textu a poezie, i u lyriky se nám podařilo dle konkrétních veršů definovat dramatický oblouk.

Pokud se pokusím tento bohatý zážitek zredukovat na pouhou větu, tak bych ráda řekla, že návštěva semináře A mě obohatila o spoustu nových kreativních cvičení a možností analýzy literárního textu. Za to bych závěrem chtěla Marice i seminaristům moc poděkovat.

K semináři přičichla Julie Šišková

VČERA JSME VIDĚLI...



Štěpánka Bártová

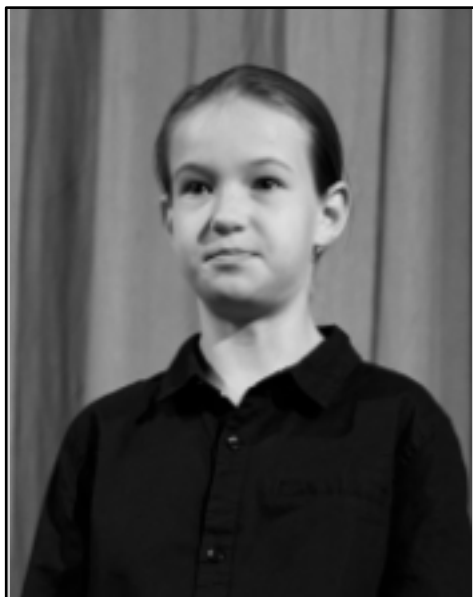


Daniel Berg



Charlotte Bervidová

VČERA JSME VIDĚLI...



Julie Blahová



Leszek Čevela



Mikuláš Čížek

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

1. Jak dlouho recituješ a byl/a jsi už někdy na Dětské scéně?
2. Jak ses dostal/a ke svému textu a proč sis ho vybral/a?
3. Co je podle tebe na recitaci nejtěžší?
4. Vyber pět klíčových slov, která charakterizují tvůj text.
5. Co bys dělal/a kdybys nerecitoval/a?

ALICE BORÁŇOVÁ

(Punčocháče)

1. Na Dětské scéně jsem byla, ne tady přímo ve Svitavách. Ve Svitavách jsem poprvé avrecitovala jsem už třikrát.

2. Já jsem se dostala ke svému textu tím, že se mi líbil, a tím, že mi pomohla i moje mamka. Líbil se mi, tak jsem si ho vybrala pro vtipnost a sedělo mi to.

3. Určitě se tam nezadrhnout a stále mít kontrolu a neklepat se tolik nebo nemít stres.

4. Tak asi vtipnej, zajímavěj, pravdivěj a dobřej. Zajímavej.

5. Asi nějakému vytváření, něčemu kreativnímu, jako třeba keramice nebo možná psaní knížek.



JONÁŠ CACH

(Polednice)

1. Na Dětské scéně jsem ještě nikdy nebyl. Teď je to poprvé, ale chodím na soutěže od druhé třídy, protože v první byl covid.



docela dobrá.

3. Pro mě je nejtěžší udržet výraz, když se někdo směje.

4. Smutný, zábavný, docela i dlouhý. Hmm... co ještě? Že se tam dějí opačné věci, tak nevím, jak to vyjádřit.

5. Asi zkoumání nějakých broučků a tak.

ADAM HEJZEK

(Povaha)

1. Recituju už od první třídy a tady ve Svitavách jsem poprvé.

2. Dostal jsem se k němu od své sestry, která už vvpředešlých letech recitovala. Přípravovala se se mnou maminka.

3. Asi to vystupování před těmi diváky i ten stres.

4. Žába, škorpión, povaha, zrada a... mami nevíš? Zákernost.

5. Věnoval bych se asi dál plzeňskému divadlu a florbalu.



Ptala se Rózi

PACHOVÉ STOPY...

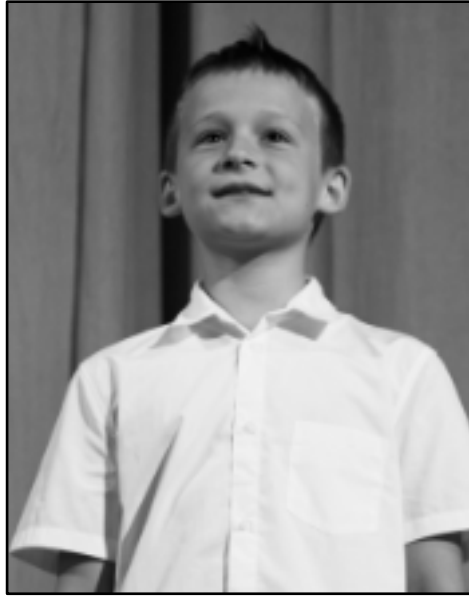
Redakce pocítila kolem jedné hodiny odpolední hlad. Vyčíchali jsme tedy jednu z mála otevřených restaurací, abychom si dali společný, nedělní, voňavý oběd. Nicméně po nějaké době sezení jsme procítili a zjistili, že ještě nějaký čas budeme odkázáni k vůni jídla pouze z okolních stůlů. Začínali jsme se bát, že se dnes budeme muset nakonec spolehnout opravdu jen na náš čich. Kdy nám jídlo přinesou? Kdy budeme moci ochutnat? Kdy přijde chuť? Zítřka?



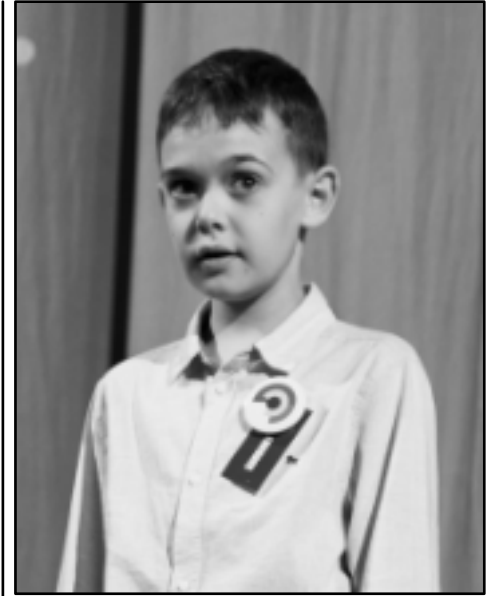
VČERA JSME VIDĚLI...



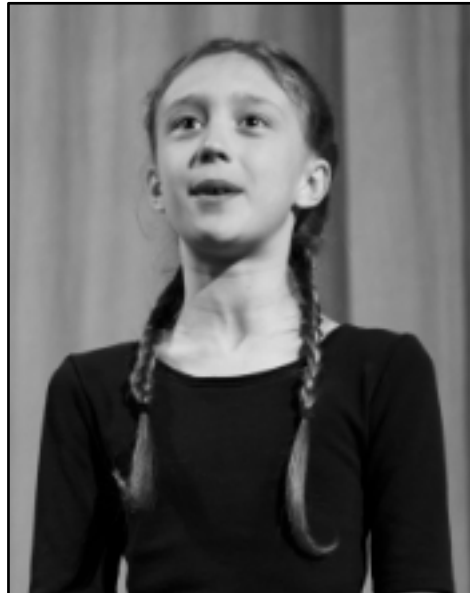
Antonie Fojtíková



Štěpán Kubáč



Tobiáš Ondrůšek



Ráchel Gojdová



Eliška Langová



Lukáš Pernička



Anna Kršková



Benedikt Lepka



Johana Poláková

VČERA JSME VIDĚLI...



Viktorie Anežka Rabasová



Dominik František Skočovský



Matěj Ston

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ S RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Ať jste při včerejší besedě přisedli ke kterémukoli ze tří diskusních kroužků, debata se navzdory proměnlivosti textů a recitátorů až podivuhodně točila kolem dvou témat: Jak provést diváka úspěšně celým textem a Co je důležité a co nejdůležitější při výběru textu.

U reflexe hned několika vystoupení zaznělo: „O postavách jsi měl(a) úplně jasnou představu/přímé řeči ti šly výborně, ale kdo nám to vyprávěl?“ Je dobré pohrát si s tím, kdo je vyprávěč, co všechno o tom příběhu ví a co si o něm myslí, doporučila Magdalena Gracerová Chrzová jedné recitátorce a u druhé (text *Jak získat rybičky*) na stejné konto dodala: „Třeba tobě by, myslím, moc pomohlo to kulišáctví, které jsi teď měla v očích, když jsem se tě ptala, jestli máš nějaké zvířátko a co na to rodiče. Kdybys do svého vyprávěče vložila tohle šibalství, bavila bych se s tebou ještě víc, a to nemluvím o humoru, ale o tom, že bych víc šla s tebou v tom, jak to vidíš.“

Emma Zámečníková pak sugestivně na textu z Lobelova *Pana Sovy* doložila, co to znamená vzít diváka jako parťáka, kterého příběhem provádíme, kterému de facto vysvětlujeme, jak to vidíme: „Já jsem teď nahoře, a tak nemůžu být dole, aha... a teď jsem dole, ale nemůžu být nahoře, aha... a potřebuju být tam, nebo tam? Není řešení být uprostřed?“ Divák si má všechny myšlenky projít s námi a k tomu potřebuje mít taky čas vstřebat jednotlivé pohledy. To se totiž děje v přirozených pauzách, které se můžou vytratit, když text recitujeme příliš často nebo dlouho, nebo když se přidá tréma, připojuje u jiného recitátora Jiřina Lhotská a dodává: „Diváka hrozně moc baví, když si představuje ty věci, které se neříkají, když se nechá doznít ta představa, kterou má recitátor v hlavě.“

Komu se podle Víta Maloty podařilo provést diváky textem snad na sto procent, byl Jonáš Cach: „Ty jsi sloužil textu, a to je věta, kterou u 2. kategorie moc často neříkám. Bavilo tě to, komunikoval jsi se mnou, provedl jsi mě, věděl jsi, o čem to je. Někdy se stane, že sledujeme interpreta a uteče nám text, ale u tebe jsme sledovali obojí a ty jsi ještě kvetl postupně s reakcemi publika, ale přitom ses nenechal strhnout. Skvěle vybraný text a dotažený.“

A právě výběr textu se hned u několika recitátorů ukázal jako velké a emocemi nabitě téma. Se strastiplnou cestou, na jejímž konci stála radostně přijatá *Pohádka o abecedním pořádku* Petra Nikla, se svěřila Antonie Fojtíková: „Přinesla jsem paní učitelce snad 10 textů, ale nic neschválila, pak mi dala text, který byl vyprávěný z klučíčího pohledu, a vůbec o klučíčích věcech, a to já teda recitovat

nebudu, to mě nezajímá,“ zdůraznila recitátorka a lektori ji v jejím přesvědčení podpořili, a to navzdory tomu, že tento a většinu Niklových textů považují za velmi těžké pro interpretaci.

O to, že *Popelnice* vybraná paní učitelkou byla velké zklamání, se podělili Leszek Čevela a jeho tatínek. Mladý recitátor přiznal, že mu text sice přijde celkem zábavný, ale vlastně ho vůbec nezajímá. „Tvoje energie ale přebije i tohle a to je skvělá zpráva,“ s naprostým pochopením reaguje Josef Kačmarčík, „protože, jestli jsi na Dětské scéně s textem, který tě nebaví, tak je pro mě úžasná představa, kam to půjde, až budeš mít text, který bude tvůj.“ Mladý recitátor viditelně pookřeje. „Vybíreš si text sám, nech si poradit, ale nakonec si vyber sám,“ podpořil lektor recitátora nakonec.

A co když všechno vyjde, ale tréma s námi zatočí tak, že se občas zapomeneme? „Na trému je moc dobré neříkat si - Hlavně aby se mi to povedlo! -, ale říct si, co chci tím přednesem dokázat, co si mají lidé pamatovat,“ uzavřela zlatou radou nejen pro trémisty Emma Zámečníková.

A co by si lidé měli pamatovat pro příští Dětskou scénu? Třeba že na jevišti je místo, kde se recitátorům vrací jejich slova v nepřijímné ozvěně, a že by bylo fajn ho pro budoucí účinkující vyznačit, aby se do něj náhodou zase nepostavili. Navržené opatření Magdaleny Gracerové Chrzové by mohlo fungovat, pokud se neprokáže duchařský původ echa, které se údajně chová každý rok trochu jinak.

Zapsala Klára F.



PŘEDSTAVUJEME...

... LEKTORKY DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU



Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné čtyři otázky:

1. Jaká je vaše první (divácká/ herecká) zkušenost s divadlem? Avco se od té doby proměnilo?

2. Co vás nejvíce láká na přednesu/divadle?

3. Čemu byste se věnovali, kdyby neexistovalo divadlo a umění vůbec? A proč?

4. Jaké představení či knihu byste doporučil/a účastníkům Dětské scény?

5. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scény?

MONIKA PEKOVÁ

1. Moje první divácké a herecké zkušenosti se prolínají, protože o divadlo jsem se poprvé opravdu začala zajímat v době, kdy jsem nastoupila do literárního dramatického oboru na ZUŠ. Do té doby jsem určitě byla na různých divadelních představeních, ale až od tohoto okamžiku mě divadlo začalo opravdu zajímat. Tvořili jsme všichni společně, a to bylo nesmírně obohacující. Co se od té doby proměnilo? Změnilo se toho strašně moc, i samotný pohled na divadlo. Vnímám ho jinak, jaksi více analyticky, a tím si ho zároveň i více užívám, vychutnávám. V hereckých zkušenostech se změnilo to, že mám menší trému a taky si to více užívám. :)

2. Na přednesu/divadle mě nejvíce láká vyjadřování emocí. To, že člověk jde a dá ze sebe divákům všechno. A ačkoliv vzdálenost mezi performujícím a divákem je ve všech ohledech přirozeně docela velká, vstupují spolu do intimního setkání, kde se propojují a oba se dávají tomu druhému. Prožívají emoce společně.

3. Asi bych šla studovat nějaké humanitní vědy, potřebovala bych se prostě neustále nějak zajímat o lidi, jejich citění a životy. Nebo bych možná studovala žurnalistiku (kterou reálně studuji, ale znovu bych do toho asi nešla), a pak pracovala například v rádiu ve zpravodajství. Ale je hrozně těžké si vůbec představit život a svět bez umění. Nemyslím si, že bych v takovém světě dokázala být šťastná. Myslím, že by to nedokázal vůbec nikdo.

4. Bylo by toho tolik! Jak jsem psala

výše o dětských představeních, na které nemůžu zapomenout - jedním z nich je třeba *Tracyho tygr*. Tohle představení jsem viděla kdysi v podání jednoho dětského souboru a byla jsem unešená, pak jsem si přečetla i knihu a potom spoustu dalších knih od Williama Saroyana. Pohádkovost, filosofie, hravost, lidskost, to jsou pro mě jeho knížky.

5. Účastníkům Dětské scény bych přála, aby je divadlo naučilo minimálně to, aby se nebáli lidí ani vystupování před nimi, aby si věřili a byli sebevědomí. A nejvíc bych jim přála, aby našli (třeba díky divadlu) sami sebe, nebáli se prožívat emoce, byli upřímní a na nic si nehráli! :)

LENKA JANYŠOVÁ

1. V šesti letech jsme s dalšími třemi kamarády založili klub Orlich per. A jednou z činností bylo vymýšlení a hraní pohádek pro malé děti z okolí (obešli jsme domy v naší okolní čtvrti a přivedli si je na zahradu, z lavičky bylo hlediště, bidlo sloužilo pro oponu a za ním se hrálo. První moje role byla princezna. U amatérů jsem si poprvé zahrála Marju v *Revizorovi* a už tehdy jsem pochopila, že mi je lépe v botách diváka.

2. Na přednesu i divadle mě nejvíce baví hledání. Celý proces od výběru textu interpretem až k tomu, jak z vybrané předlohy dojít k přirozené výpovědi. Hledání, jak z nejisté přečteného dojít k sebejistému, srozumitelnému, emočně vyrovnanému projevu. U divadla pak ještě propojenému se scénickou, pohybovou, výtvarnou i hudební složkou.

3. Divadlo vůbec? To se nestane. Každý jsme svým způsobem herec, zastáváme několik životních rolí. Ne vždy ale máme diváky. Baví mě být s lidmi a pomáhat, organizovat. Asi bych se věnovala léčitelsví.

4. Líbí se mi poezie Ivana Wernische, doporučila bych např. nejnovější sbírku *Almara*. A divadelní zážitek jsem si odvezla z divadla *Drak* v Hradci Králové. *Antigona* (koprodukce *Draku* a MDP) oslovila nejen mě.

5. Pojdme si užít čas s dětským divadlem, nechme se inspirovat jejich inscenacemi, výpověďmi a načerpejme energii v příjemném prostředí Svitav. Doporučení – návštěva čajovny stojí za to.

Ptal se Josef Pekárek

VČERA JSME VIDĚLI...



Magdaléna Šubrtová



Dominika Švandrlíková



Damian Tembo

VČERA JSME VIDĚLI...



Žofie Tichá



Aneta Valentová



Eliška Vejmelková

Smysl čísla...

... ČICH

Chřípí, nozdry, pel, dech... Vůně, smrad, libost, vzpomínka, zápach, evokace a smyslnost... Soustředění, vypnutí zbylých smyslů... Co vše se dá shrnout pod čichový vjem? Tento smysl nemáme často zvědoměný, přesto působí výraznou měrou. Nevěnujeme mu (bohužel) však tolik pozornosti a na divadle zvlášť. Představte si, že můžete přivonět ke zralému ovoci, spálené síře ze zápalky, pachu hlíny nebo čerstvě nastříkanému spreji či voňavce... to vše nás může přesunout do našich vzpomínek, představ a zkušeností. Tudíž se začneme prostřednictvím čichu odkazovat k vnitřním představám, jež nastartují naši představivost.

Při průzkumu se nám podařilo objevit web www.ocichano.cz/tag/divadlo/, který skutečně ve stručnosti popisuje několik divadelních aktivit spojených s smyslem čichu. Myslíte, že si umíte představit čichové lázně, přesto působí výraznou měrou. Nevěnujeme mu (bohužel) však tolik pozornosti a na divadle zvlášť. Představte si, že můžete přivonět ke zralému ovoci, spálené síře ze zápalky, pachu hlíny nebo čerstvě nastříkanému spreji či voňavce... to vše nás může přesunout do našich vzpomínek, představ a zkušeností. Tudíž se začneme prostřednictvím čichu odkazovat k vnitřním představám, jež nastartují naši představivost.

Josef Pekárek

NA SLOVÍČKO S...

... STANDOU NAVRÁTILEM

Můžete se prosím představit? Co děláte a co děláte nejraději?

Jmenuju se Standa Navrátil, žiju tady ve Svitavách, pracuju v Litomyšli v Adforsu, kde se vyrábí perlinka. Práce v tomto kolektivu je moje už několikaměsíční brigáda. Miluju procházky v lese, cvičení, svojí desetiletou dceru, dobré jídlo a pozitivní lidi.

Jak se cítí sprchy v tělocvičně během Dětské scény?

Upřímně? Můj pocit? Cítím tam mladou krev, pot a sílu překonávat své hranice a možnosti. Ale ty sprchy se cítí voňavě a důležitě. Je to jejich smysl.

Jaká práce vám smrdí?

Koše. Vynášení odpadků, to je taky moje práce.

Co vám provoní den?

Mně osobně čerstvý vzduch. Hned po ránu totiž otevřu okno, a to je pro mě obrovská droga. A když bych to vzal na to vonění, tak si myslím, že každý člověk, který mi přijde ráno do života, svým způsobem voní. A to je úžasný.

Je někdo komu byste dal do nosu?

Zlým lidem.

Jaká je vaše nejvíce a nejméně oblíbená vůně v tělocvičně?

Nejméně oblíbená vůně je asi moc potu. A nejoblíbenější je pocit, že tam člověk je. To je ta vůně, kdy se člověk nadechne a je to tam cítit žíněnkami nebo činkami. Ty jsou sice železný, ale je cítit ta energie, ta těžká energie, kterou vy z nich potom berete a využíváte k vlastní energii. A vůně přátelství tam je taky, to je hrozně důležitý. Ta energie - to je vůně... To když člověk procítí srdcem... Já jsem dost pozitivní, já to tak mám... Z člověka dokážete vycítit skrz chování jeho pocitu nebo cokoliv jiného.

ptala se a zapsala Veronika Bíbová



Vytvořte scénář...

... (ČICHOVÁ) KRIZE

Jsme na vrcholu - vyčíchej krizi. Při přechodu z Fabriky do Trámu, při přechodu z Trámu do Fabriky, na přechodu, u přechodu, v přechodu či v podchodu najdi čichem krizový moment. Cokoliv zacítíš, zastav se a nadechni se znovu, pořádně. Je to vůně? Nebo zápach? Kde je původ? Načichej ho a pak vyfoť, natoč nebo popiš to, co ti do čichových buněk posílá pachový signál.

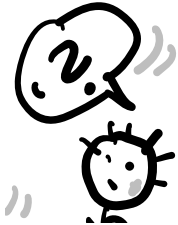
Chceš-li mít kompletní scénář, využij postup přes sluchovou expozici, hmatovou kolizi, čichovou krizi, chuťovou peripetii až ke zrakové katastrofě. Jsme zvědaví, k čemu nás dovedete. Výsledek pošli na email redakce detskascena2023@gmail.com.

PŘEDSTAVUJEME...

... LEKTORY DĚTSKÉHO DIVADLA

Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné otázky:

1. Jaká je vaše první (divácká/herecká) zkušenost s divadlem? A co se od té doby proměnilo?
2. Co vás nejvíce láká na přednesu/divadle?
3. Čemu byste se věnovali, kdyby neexistovalo divadlo a umění vůbec? A proč?
4. Jaké představení či knihu byste doporučil/a účastníkům Dětské scény?
5. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scény?



MICHAELA HOMOLOVÁ

1. Když jsem ve čtyřech letech přišla s mámou vyzvednout sestru z loutkářského kroužku a jejich vedoucí mi dovolila jít za paraván a zahrát něco s loutkami. Byly to takové dětské botičky na tyčkách, vím, že jsem u toho i zpívala. Udělala bych to zas, ale už bych nezpívala.
2. Možnost nebýt v tomto světě, ale v takovém, jaký si vymyslím.
3. Etymologii. Protože teď, když dělám divadlo, na to nemám čas.
4. Dora Kaprálová: *Pan Nikdo a bílá tma*
5. Aby si našli každý den něco, na co se můžou těšit.

PETR VÁŠA

1. Jako dítě jsem viděl činoherního Rumcajse a připadalo mi to divné, trapné a zbytečné. Od té doby se už jen raduju, protože nejhorší jsem zažil hned na začátku.
2. Ten pocit, že se z pódia nedá couvnout.
3. Zkusil bych ho vymyslet. Protože to už jednou vyšlo.
4. Skvělou indiánskou knížku *Jak se lišáček stal lišákem*.
5. Aby byli co nejvíc dětští a co nejmíň dětinští.

ROMAN ČERNÍK

1. Pamatuji si z hlubokého dětství, že mne a sestru maminka vodila v Chebu do divadla a taky do tzv. Myšárny na loutky. Ale to je jen takový mlhavý čas. Asi nejstarší obraz to jsou Tři mušketýři plzeňské Alfý, co hostovala v Chebu v divadle. Pamatuju se okouzlením z objektových loutek a co se od té doby proměnilo? Myslím, že nic, z dobrého představení mi pokaždé na dlouho zbývají ty nejpůsobivější obrazy, postavy, situace, myšlenky, ke kterým se mohu vracet, které se mi vrací.
2. Přednes je radost z rytmu a melodie jazyka, rád poslouchám poezii (teda dost jí ubylo) na Vltavě, rád si čtu nahlas... mám rád i veřejné čtení, slam... přednes je milá

vzácnost. Láká mě říkat si texty, co mě zajímají na neobvyklých místech v neobvyklou dobu. Divadlo je pro mne společná, chce se říci vespolná, práce, radost ze společné tvorby, radost z hledání pokoušení se vyjádřit. Divadlo je i radost ze hry, z hledání a dobírání se sdělení.

3. Asi bych četl a četl a maloval po stěnách. Kdyby nebylo žádné umění, tak by nic nebylo, protože i vypěstovat fajnové mrkve je dost umění. A proč? Prostě proto...

4. *Šikmý kostel* Karin Lednické, všechny tři díly.

5. Radost z díla i z party, se kterou to dílo tvoří.

ALEŠ BERGMAN

1. Recitace básničky ve čtyřech letech na Mikuláše v brněnské revui Rozmarýn. Vztah k Mikulášu v podstatě nezměněn.
2. Dáreček.
3. Rybníkářství. Jsem ryba.
4. *Čarodějnice* od Roalda Dahla.
5. Zlomte vaz!

IRINA ULRYCHOVÁ

1. Ve 4. třídě jsem dostala geniální nápad, že bychom se spolužáky mohli hrát Popelku. A tak jsem ji zdramatizovala (byl to vpravdě minimalistický scénář o třech stranách psaných rukou). Paní učitelka mě za něj pohaněla před celou třídou, čímž na několik let mé snahy o divadlo usnuly. A dnes – asi bych nespočetala, kolik scénářů jsem pro své dramaťáky napsala...
2. Příběhy a osudy lidí, které na jevišti dostávají živoucí podobu.
3. Kdyby neexistovalo umění – existovali by vůbec lidé? No, pokud by lidstvo nevyhynulo, pak bych se chtěla věnovat archeologii nebo psychologii. Obojí je o zkoumání minulosti a souvislosti s dneškem (tak jako divadlo).
4. Obě sbírky básní Shela Silversteina (*Jen jestli si nevymýšlíš, Když si šlápněš na tkaničku*), protože jsou to verše hravé i dravé a mají šanci oslovit děti i dospělé. Ale doporučovat je připomíná nošení dříví do lesa, protože o nich všichni dramaťáci dávno vědí.
5. Aby pro ně divadlo bylo stále vzrušující hrou i vnitřní potřebou.

Ptal se Josef Pekárek

VČERA JSME UCÍTILI...



... ve voňavých sprchách u tělocvičny



... zastavení během náročného dne



... skvělou atmosféru mezi recitátory

VČERA JSME VIDĚLI...



Julie a pečení krocani



Krysař



Dcery Marie Terezie

ZAPSALI JSME...



... OČIMA LEKTORŮ O 2. BLOKU

JULIE A PEČENÍ KROCANI / NADROBENO, MUZEUM ČESKÉ LOUTKY A CIRKUSU, PRACHATICE

Soubor pod vedením Hany Patrasové si poradil s dramatizací pohádky v řádu macourkovské poetiky. Ve vtipném příběhu humanizace masožravé květiny jsme si užívali vědomou nadsázkou, radost ze hry, chuť následovat nastolené situace tak důsledně, až se z nich rodí nonsens. Hned od začátku jsme od inscenátorů dostali klíč k tomu, jak použité prostředky číst (barevné čepice pro vytváření postav, pytlíky chipsů značících všechny dobroty světa atp.). Ač jsou v herecké výbavě souboru rezervy, v nastoleném řádu je každý ze skupiny kvalitní součástí. Mimořádnou roli hraje živý klavírní doprovod, tvořící permanentní zvukový plán. Je hercům oporou a základním organizujícím principem. Klavírista ladí atmosféru, řídí temporytmus, chvílemi improvizuje, chvílemi s herci vtipkuje, doplňuje situace žánrovou hudbou (svatební pochod, lidové písničky).

Rezervy má soubor v dotažení fyzického jednání zejména v situacích, kdy každý samostatně ztvárňuje nějakou činnost. Situace je potřeba víc promyslet, zpřesnit a motivovat. Protože ale hráči na jevišti s takovou chutí „blbnou“, nedá se než jet na vlně s nimi.

KRYSAŘ / DRAMATICKÝ KROUŽEK, ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN

Richard Koníř a Pavel Horák si pro práci se souborem zvolili staroněmeckou pověst o krysaři. Text je pro náctileté dobře vyložený, má pevnou a přehlednou strukturu včetně funkční tezovité expozice. Zvolené prostředky umožňují jednoduše odlišit postavy a vyprávět silný příběh. Je to vlastně politické, apelativní divadlo, které mluví o tom, jak nás ovládají peníze prostřednictvím hamižných purkmistrů.

Scénografie je promyšlená, kostýmy však soubor spíš zrazují. Šedým sametovým kožíškem je dekorovaný každý občan města a postava Krysaře překvapivě přichází ve stejném plášti, čímž se od Hammelských neodliší. Kožíšky jsou využité i jako kostýmy krys. Kožíšková dekorace na lidech je tedy symbolem, že něco krysího je v každém z nich. Na to je ale lesklý samet příliš slušivý.

I herecké provedení má své limity. Krysař je už od počátku nastolený jako mstitel. Nemá se kam vyvíjet. Snaží se zahrát charisma, místo aby rozehrál reakci na konkrétní situaci. Expozice této postavy je zavádějící. Přichází na jeviště za zvuku flétny, na niž lidé nejprve vůbec nereagují, později je přítom má tatáž flétna zhypnotizovat. Davové scény fungují herecky dobře, všichni v nich mají jasný úkol. Stylizace pohybu krys je naopak příliš lopotná.

Dramaturgicky překvapivé je rozhodnutí, že Krysař v závěru promění lidi v krys. Takové kouzlo příběh žánrově posunuje. Když se ale inscenátoři pro tuto cestu rozhodli, je škoda to divadelně nevytěžit. Nesrozumitelné je i to, proč dívka, která dostala od Krysaře možnost odejít, promešká šanci zachránit své město.

DCERY MARIE TEREZIE / TVAROH(R)Y, HUDEBNĚ-DRAMATICKÉ CENTRUM GALIMATYÁŠ, ŠUMPERK

Lucie Kučerová a Tereza Karlíková zvolily pro inscenační práci s osmi dívkami historický námět portrétů dcer Marie Terezie. Je to skvělá volba, která vzešla z touhy udělat vzdělávací divadlo. Už první obraz je působivý. Osm dívek ve štronzu, každá v jinak barevných šatech stejného střihu. V úvodní situaci ožívají figuríny při prohlídce muzea. Dostáváme přitom informace o každé z dcer Marie Terezie. Všechny používají výrazná gesta, popisná až parodická. Rezervy mají dívky v technice mluvy. Text je v tuto chvíli informačně hutný a je nutné rozumět.

Po odchodu průvodkyně sochy ožijí a udělají si „volno“. Kdo ale vlastně jsou? Hologramy v muzeu nové generace, nebo spíš figurantky představující historické postavy? Dívky (teď zcela současného chování) mezi sebou rozehrávají sesterské vztahy z posmrtné perspektivy.

Celkově sledujeme tři prohlídky. Po té první postavy nastolují téma vzdoru proti ženskému údělu princezen 18. století, jejichž život vůbec není exkluzivní. Dostáváme výklad o výchově za účelem politicky výhodného sňatku. V rámci druhé prohlídky začnou vyprávět pravdu o svém životě. Akcent získává téma vzbouření umělé inteligence a emancipační touhy po změně historické optiky. Při třetí prohlídce průvodkyně ve svém výkladu explicitně popře existenci osmi dcer Marie Terezie. Tématem se stává dezinformační hrozba, hrozba cenzury a popírání historicky doložených skutečností. Navíc do hry v závěru vstupuje postava ředitele, muže, který je objednatel cenzurního řešení. Na jednu inscenaci je témat mnoho. Dramaturgické rozhodnutí by pomohlo vyčistit i další výrazové prostředky (jako např. plastové stoličky, loutku Marie Terezie atp.). Ve všech případech jde ale o momenty, s nimiž je možné dál pracovat.

Gabriela Zelená Sittová

VČERA JSME VIDĚLI...



Julie a pečení krocani



Krysař



Dcery Marie Terezie

ZAPSALI JSME...



... Z VEŘEJNÉ DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU



Roman Černík na začátek 2. diskuse o divadelních představeních prosí o zařazení dvou inovací do diskuse, a to aby se jednak účastníci diskuse před svým příspěvkem představili. Druhým inovativním bodem je, že pokud účastníci souhlasí s příspěvkem někoho jiného, aby zvedli ruku a částečně s ní zatřásli ze strany na stranu. Účastníci souhlasí a Roman Černík dodává: „Žití podle pravidel je docela fajn.“

KRYSAŘ, DRAMATICKÝ KROUŽEK, ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN

Líbí se mi metafora, kdy se z lidí staly krysy. (Mnoho lidí třese rukama.) Líbil se mi hudební doprovod. (Ruce se třesou.) Obecně se kvituje využití kostýmních znaků, které byly použity jako kožíšky i jako součást jednotlivých charakterů.

Bergman: A kdo je krysař? Nějaký člověk, který má magické schopnosti. Je to cizinec, ale měl stejný kostým, to mi to narušilo. Nebyl on taky krysař?

Homolová: On měl jinou šňůrku, on měl šedou, ostatní růžovou.

Richter: Krysař byl ve středověku běžně zaměstnán. Byl vítán, zbavoval město krysy.

Lada: To představení bylo o krysách v nás.

Ulrychová: Jak reaguje ten krysař, tak mi téma přijde - ješitnost krysaře.

Váša: Zastal bych se krysaře. Krysaři moc jiného nezbyvá, protože obrátit se k hamelnskému soudu je nemožné. (Třesou se tři ruce.)

Slávka: Klíčová je pro mě situace, kdy se z lidí staly krysy.

Dorka: Když se město postavilo za starostu, že nedají peníze krysařovi.

Ulrychová: Když bude odvádět lidi, je to tragičtější a děsivější než když bude odvádět lidi. Je ten trest adekvátní? Není příliš velký? A proč chce Agnes zachránit město, když už je po půlnoci?

Janyšová: Děti zajímalo, kde byla Agnes, že město nezachránila.

Bergman: Krysař hraje dopředu hotovou věc. Tomu mládenci to neslušelo.

DCERY MARIE TEREZIE, TVAROHORY, HUDEBNĚ-DRAMATICKÉ CENTRUM GALIMATYŠ, ŠUMPERK

Štěpán: Začalo to naučeně. Říkal jsem si, to bude edukační divadlo. Ale pak se to rozjelo a bylo to dobré. Mně se tam líbilo téma sourozenectví, kde do sebe navzájem sestry šily, ale následně se byly schopny spojit.

Janyšová: Dětem se líbilo, že se k nim dostal kus historie o Marii Terezii a dcerách.

Karolína: Pro mě ta třetí část toho příběhu nebyla opodstatněná, nevím proč tam byla.

Janyšová: Co znamená ta prachovka, kterou tam používala průvodkyně? Oprašování historie?!

Ulrychová: Pokud je to antistatická prachovka a oni jsou statické, tak ta antistatická prachovka je zbavuje statickosti.

Na mě to působilo jenom jako odlehčení. Jak běhaly a mluvily, tak jsem jim nerozuměl téměř nic, což je škoda, zajímalo mě to.

Homolová: A tam byly podstatné repliky.

Já jsem se zamýšlela nad stoličkami. Nerozumím těm obrázkům, mapám...

Ulrychová: Kdo vůbec byl na těch stoličkách? Byly to sochy, duše, které se dostaly do muzea?!

Sochy a když jim bylo vtisknuté jméno, tak se proti tomu chtěli vzbouřit. Já jsem se zamýšlela nad tím tématem. Hrdinky, které nesehrály nějakou zásadní roli.

Divák: Pro mě je to svoboda slova.

Ulrychová: Ale oni neřekly nic navíc. Říkaly jen to, co říkají průvodkyně běžně. Pikantnosti.

Ale co když se o nich neřikaly úplně pravdy? Co když se částečně vytrácely informace?!

Janyšová: Děti říkaly, že před lidmi byly sochy, mimo ně byly samy sebou. A pak se chtěly stát svobodné.

Ulrychová: Tento námět mi přijde skvělý.

JULIE A PEČENÍ KROCANI, NADROBENO, MUZEUM ČESKÉ LOUTKY A CIRKUSU, PRACHATICE

Divačka: Ocenila jsem velkou autentičnost, nebyla potřeba velkých efektů, ale pouze přítomnosti aktérů. Líbila se mi jednoduchost kostýmů, krásně tak vynikla květina. Také se mi líbilo ztvárnění jídla skrze brambůrky.

Ulrychová: Přišlo mi opravdu zajímavé, že i přes rozdílnou disponovanost dětí se povedlo nalézt pro každého přesný úkol. To sedělo i s poetikou autora (Macourek).

Homolová: Pracuji s humorem, pro který nacházejí vhodné scénické prostředky. Humor je podáván s naprostou vážností, proto je to vtipné a chytré. Květina neměla lehký úkol. Sedí na židli, nemá k dispozici gesta ani text. Má jen mimiku a její oči byly stále plně přítomné. Proto tak skvěle vyzněla poslední věta: Nejíst krocany.

Ulrychová: Představitelka květiny je vzorem toho, jak být přítomný na jevišti.

Váša: S jednoduchými prostředky se dá udělat spousta různých věcí. K vytvoření skvělého představení není klíčem být dokonalí herci, mít skvělé technické zázemí, ale stačí intuitivní pedagogické vedení a nadšení souboru.

Bergman: Kvalita se ukáže z toho, co probíhá teď a tady, co se odehraje mezi aktéry a publikem.

Homolová: Klavírista není jen klavírista, ale také divadelník, který představení vnímá. Vychází ze z cvičení, která jsou improvizáční, ale improvizace na jevišti je řízená. Klavír byl podpůrným prvkem pro děti, byl tedy velmi důležitý.

Zapsal Pavel Skála

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 2. BLOKU

DCERY MARIE TEREZIE

Hanka

Mohla jsem si přičichnout k detektivní práci při tvorbě inscenace, protože předpokládám, že si holky informace hledaly samy.

Žofie a Anežka

Přičichly jsme si k jinému pohledu na historická fakta. Bylo to brané z pohledu holek a ne jejich rodičů nebo cizího člověka. Líbilo se mi, že všechny byly Marie a že to bylo v muzeu.

Lea (14 let)

První dojem mám, že už chci jít ven a nechci sedět dál. Pro můj čich to bylo už dlouhý. Voněla mi svobodomyšlnost postav. Říkali, že je o tom nějaká knížka, tak k té bych si ráda přičichla.

Zuzka, Monika, Maruška (17 let)

Cítím soucit. Chápu, že ty dcery Marie Terezie to nebavilo, taky bych byla otrávená říkat pořád to stejné. Cítím zklamání, že nedostaly lepší konec, protože si ho zasloužily. Ale jinak to bylo vtipné. Super. Nám vonělo úplně všechno. A nejvíc ty holky a hudba. Přičichly jsme k novým informacím o těch dcerách.

Madla (5 let)

Krysař byl pro mě složitější, někde vtipnej, ale jinak složitější, ale ty Dcery se mi hrozně líbily, jak tam pořád říkaly ty „padla“, tančily a byly hezky oblečený.

Apolena (11 let)

Mně se to líbilo, já mám ráda historii, takže vlastně to bylo fajn. Víím, že ty dcery zažívaly hodně špatný časy, říkali o nich

samý nepravdy. Měly chuť vyjádřit se k tomu vlastními slovy a na konec dopadly hodně blbě, vymazali je z historie. Faleš prostě, všichni to říkali špatně a nakonec, když řekly pravdu, ještě to schytaly od toho ředitele muzea.

Tobiáš (11 let)

To celkem byla sranda, jak ta Marie Antoinetta prostě vyhlásila ten tanec, tak to bylo takové docela srandovní. Trochu mi přišlo té moderátorky trochu líto, schytala to od všech dcer a nakonec to schytaly všechny.

KRYSAŘ

Tři boty

Bylo to hodně dobrý - jak tam lidi běhali a dělali ty krysy - nejlepší byl krysař - písničky, jak je sami hráli na flétnu - krysař měl největší moc a užíval ji, jen když byl někdo zlej, uměl proměňovat lidi v krysy, uměl ovládat lidi - mně se nejvíc líbilo, jak vařili a šli do spíže pro věci.

Nevoněly by nám krysy, kdyby nám běhaly po baráku.

Že nemáme být zlí a nemáme podvádět v ničem. Všechno, co říkáme, nemusí být pravda. Když seš bohatěj, nemusíš být nejlepší. Bohatství není nejdůležitější. Lepší je láska a kamarádství.

Tonda

Já si myslím, že toto představení bylo velmi zdařilé a nevím, jestli si všimli ostatní diváci, ale mně se hrozně líbilo zakomponování ukrajinsky mluvících dětí do českého divadla. Mluvili nádherně

a hrozně mi to udělalo radost ta mluva jejich, že to tam krásně zapadlo. A líbilo se mi, že třeba oproti loutkovému filmu tady slečna nezahynula a přežila katastrofu, o níž šířila vědomí dál.

Káťa, Verča, Mariana

Načichla jsem dobrým nápadem. Číselo z nich, že ví, co dělají a mají to hezky zpracované. Líbilo se mi, jak udělali krysy. Mělo to hlavu a patu.

JULIE A PEČENÍ KROCANI

Madla (5 let)

Mně se to líbilo úplně celý. A nejvíc, jak pořád psala: Jestli mi nedáte pečenýho krocana, tak odejdu, prosím jednoho krocana, ale hned. Mně se líbilo, jak pořád jenom jedla. Hrozně vtipný bylo, jak ujídala krocany na svatbě.

Tara (8 let)

Hodně se mi to líbilo, protože mě takovýhle představení baví a protože to bylo hodně vtipný.

Hana

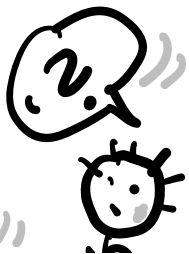
Protože jsem učitelka, tak moc nemám zkušenosti s hraním divadla, pracuji jenom s jednotlivými dětmi. Zaujalo mě, že jednu postavu může zahrát více dětí a jak baví děti si hrát.

Viktor

K tomu, že občas na úplných maličkostech, které jsou ve své počtatě zbytné, tak velmi záleží nějaké fungování světa.

NAHLÉDLI JSME DO...

... DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU K PŘEDSTAVENÍM 2. BLOKU



Na dnešní diskusi dorazilo tolik účastníků, že nebylo téměř možné vytvořit v místnosti kruh. K prvnímu představení **Krysař** se lidé rozdělili na dvanáct skupin. Každá z nich měla diskutovat o tom, jaká scéna byla podle nich v představení nejhlavnější a jestli by ztvárnila krysy jinak, než to bylo v představení. Probírali se také různé verze zakončení příběhu.

Druhým představením byly **Dcery Marie Terezie** a v diskusi o něm odpověď téměř na všechny otázky zněla: „Ono je to tak ve scénáři“. Soubor taky sdělil, že postavu ředitele přidali na žádost porotců na přehlídce.

Nakonec přišla **Julie a pečení krocani**, kde hlavním tématem diskuse bylo využití chipsů. Probíralo se také, jak se soubor rozhodl pro tuto předlohu a jak v představení fungovaly čepice.

K diskusnímu klubu přivoněla Rózi

VČERA JSME VIDĚLI...



... meotarového Fausta z Ponikle

DNES HRAJÍ...

... Šedík a Bubi, Šedíci, ZUŠ Uherské Hradiště, pobočka Kunovice

Jak vznikl název vašeho souboru?

Úplně prostě - hrajeme o kocourkovi Šedíkovi a jeho cestě k samostatnosti, tak jsme si dali název Šedíci. Vždyť jsme taky ještě pořád kořata, ale rozhodně to neznamená, že jsme šediví... hrajeme na trubku, flétnu a klavír, taky jsme sportáči - softbal, volejbal, kopaná a dokonce máme mezi sebou i hokejistku.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Líbilo se nám to Šedíkovo putování životem a za přátelství a uvědomování si sebe sama.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Nejzajímavější? Možná, jak zahrát věc - čepici Bubi. Ta se v předloze mění v různé věci a jednou se naštvě, že bráchové Šedíka, kocouři, ho pořád zlobí a vyjádají mlíčko, což čepici Bubi nazlobí a mění se v nějakou „příšeru“. Jak to udělat? To vlastně uvidíte sami. Apolenka - Bubi si přehodí vlasy přes obličej a má zavolat: „Vrrrr a dost!“ A jak to tak chodí, při zkoušení se jednou ozvalo: „Vradost!“ A my si to doteď pamatujeme a potutelně se smějeme. Ale Api už to tak neříká. Promiň, Apolenko.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Při společných promluvách. Trefit se do stejného nádechu, do stejného rytmu. A taky zapamatovat si, kdo, kde a kam jde a co mluví... klasika...

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Třeba baletu? Možná bychom založili kapelu. Anebo bychom byli prostě krásní (viz foto).

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Stali by se z nás skuteční kocouři a zahráli bychom si přímo v pekárně nebo na půdě. A k tomu bychom přidali pořádné zvukové efekty.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Dlouho se nám nedařilo společně vystoupit, protože se v nemocech střídali ti naši dva hlavní představitelé. Hráli jsme samozřejmě pro rodiče, pro veřejnost, pro děti na I. stupni v základních školách, na Paběrkování s ostatními soubory.

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

PEKÁRNA, PŘEKÁŽKY, PŘÁTELSTVÍ, VÝVOJ, LÁSKA.

Ptal se Josef Pekárek



DNES HRAJÍ...

... Proměna, BÍBA TEBE NA ADEL, ZUŠ Jana Štursy, Nové Město na Moravě

Jak vznikl název vašeho souboru?

Jsou to první slabiky našich jmen. Daly jsme je dohromady začaly tvořit slabiky, slova, celek. Jsme to my, ale proměnlivé rok od roku.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Po kouskách jsme se probíraly životem Anny Marie Bevan. Pracovaly jsme s tématy krása a její vnímání, sebevědomí, sebehodnota, sebpřijetí. Jak vzhled ženy ovlivňuje její postavení ve společnosti, jak se žena následkem svého vzhledu cítí uvnitř. Jsou to témata, která se týkají každé z nás.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Práce se zrcadly - jak se v nich podoba zrcadlí, jak se proměňuje, ohýbá, křiví. Z divadelního hlediska byl pro nás oříšek docílit, aby co nejvíce diváků odrazy mohlo vidět. Snad se nám to podařilo.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Již zmíněná zrcadla.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Asi bychom měly kavárnu. A tam probíraly drby z gynome, reformu školství a pily u toho cejlonský čaj.

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Změnily bychom prostor, ve kterém pracujeme. Přály bychom si divadelní sál, kde bychom mohly více pracovat se světly a technikou.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

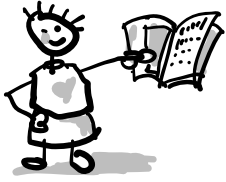
Hrajeme pro domácí - rodinu, kamarády. A pak na přehlídkách. Rády bychom hrály víc, kdyby byla příležitost.

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Krása, strach, sebpřijetí, nemoc, společnost a předsudky

Ptal se Josef Pekárek



DNES HRAJÍ...**Jak vznikl název vašeho souboru?**

Název našeho souboru vznikl podle názvu divadla, které si soubor přálo.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Vedoucí souboru si už hodně dlouho přála vytvořit inscenaci o Ottovi Wichterlem a čekala, až najde skupinu dětí, která by takovou inscenaci mohla vytvořit. Mluvili jsme společně o hrdinech a o tom, co bychom chtěli v životě dokázat. Zkoušeli jsme různé improvizace a etudy a vedoucí Tereza najednou věděla, že Otto bude náš letošní hrdina.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace. Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Nejzajímavější okamžik souvisí i s největším zádrhelem, takže odpovím na dvě otázky najednou. Náš soubor byl na začátku sezony trochu početnější. Čtyři nejstarší děvčata se s tématem českého vynálezce neztotožnila a bylo to na nich znát. Nechtěla jsem jim téma nutit a po dvou měsících společné práce na inscenaci „Otto“ jsem to vzdala. Bylo mi to hrozně líto, půlka hry byla vystavěná... Dohodli jsme se, že začneme s jiným tématem. Postupně za mnou začaly chodit mladší děti (které se styděly před staršími členky

... Otto, Dětský divadelní soubor Švandova divadla na Smíchově, Praha 5

souboru říct svůj názor), že chtějí dál „dělat Otto“. Nevěděla jsem, jak situaci řešit. Po dohodě s vedením jsem nakonec starší děvčata oddělila, věnuji se jim v pozdějším čase a připravily jsme společně „jejich“ hru. V Ottovi zůstaly jen děti, které o něm chtěly hrát. Jen já mám teď dva soubory... Ale ještě takový jeden okamžik: na premiéru se přišel podívat vnuk pana Wichterleho, Martin Wichterle. To nás moc potěšilo a pro děti to bylo překvapení.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Náš soubor by byl debatní kroužek (viz fotografie).

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Chtěla bych, abychom stihli zahrát inscenaci paní Lindě Wichterlové. Je naší vypravěčkou a inscenace vzdává hold i jí. Bohužel před Vánocemi zemřela.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Inscenaci jsme pro veřejnost hráli teprve dvakrát. (A předtím dvakrát na přehlídce)

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Vytrvalost, odhodlání, láska. Hrdina, který nezatrpnul.

Ptal se Josef Pekárek

**DNES HRAJÍ...****... Proč se dítě vaří v kaši, ZUŠ Jindřichův Hradec****Jak vznikl název vašeho souboru?**

Původně jsme se chtěli jmenovat „Boxiho klubík“ (podle psa, kterého cirkusáci nesnědli), nás vedoucí (František) to bohužel neschválil.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Vedoucí (František) si na tuto knihu už dlouho myslel, čekal jen, až uzraje ta správná skupina, což jsme my.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Nápady při využívání červené látky, která hraje v naší inscenaci důležitou roli.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když vyšlo najevo, že tato červená látka je pro naše využití příliš malá.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Kdyby neexistovalo divadlo, věnovala by se naše skupina jednoznačně

organizovanému chytání motýlů (viz foto).

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Do inscenace bychom použili reálný výškový jeřáb.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Ojedinele pro každého, kdo chce s námi sdílet společný zážitek.

Ojedinele pro každého, kdo chce s námi sdílet společný zážitek.

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

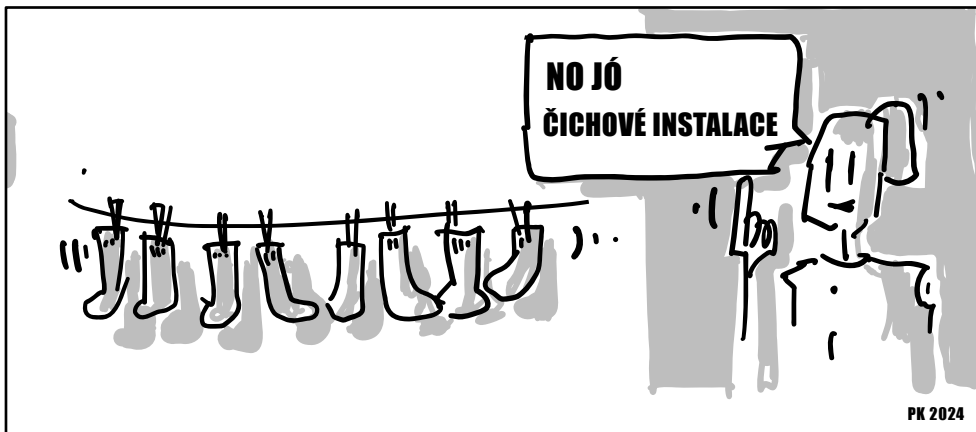
Kaše, cirkus, rodina, cizina, vzpomínky.

Ptal se Josef Pekárek



KOMIKS

... ČICH



PK 2024

DALŠÍ ČÍSLO DENÍKU VYJDE UŽ ZA PÁR HODIN

INSTAGRAM



Dětská scéna je na instagramu.
Chceš být u toho s námi?
Instagram totiž ožiješ právě ty!

Název účtu

@detska_scena_svitavy

Pošli fotky či videa svých zážitků z přehlídky
na redakční email
detskascena2023@gmail.com

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

PONDĚLÍ 10. ČERVNA

8.30–12.30	semináře A–D	Fka, stodola, OD
9.00–11.25	3. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.40	3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A	Otto , Dětský divadelní soubor Švandova divadla na Smíchově, Praha 5	Tyjátr
	Proč se dítě vaří v kaši , ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
	Šedík a Bubi , Šedíci, ZUŠ Uherské Hradiště, pobočka Kunovice	Trám
	Proměna , BÍBA TEBE NA ADEL, ZUŠ Jana Štursy, Nové Město na Moravě	Trám
skupina B	Šedík a Bubi , Šedíci, ZUŠ Uherské Hradiště, pobočka Kunovice	Trám
	Proměna , BÍBA TEBE NA ADEL, ZUŠ Jana Štursy, Nové Město na Moravě	Trám
	Otto , Dětský divadelní soubor Švandova divadla na Smíchově, Praha 5	Tyjátr
	Proč se dítě vaří v kaši , ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
17.15–18.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 3. bloku	Fka-3. podl. Fka-aula stodola
17.15–18.30	dětský diskusní klub	
18.15–19.45	veřejná diskuse o představeních 3. bloku	
Fka stodola OD Trám Tyjátr	Fabrika Svitavy farní stodola svitavské římskokatolické farnosti Ottendorferův dům Divadlo Trám Alternativní klub Tyjátr	



DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3.



Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Pavel Skála, Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Veronika Bíbová, Julie Šišková, Pavel Kocych (grafika a sazba), Barbora Gréeová a Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 3. - 9. června 2024 v 22:30. Náklad 120 ks.